



RESSÒ DE LA PARAULA

El desert que construïm



La paràbola del Fill Pròdig és una de les més riques, alliberadores i eloqüents de l'Evangelí.

Avui, en aquest breu espai, i situats en el context històric que ens toca viure, convé que ens fixem en un moment significatiu del relat.

Concretament ens centrem en el sofriment que ha de suportar el Fill Pròdig lluny de la casa del pare. Què significa aquest sofriment?; d'on ve?; en què consisteix? Fent-nos ressò del llenguatge que estem utilitzant aquesta Quaresma, direm que és el seu desert. Però ens adonem que aquest desert no li ha sobrevingut per un mal destí, sinó que és el resultat de la seva opció lliure. Ell ha estat el seu artífex. Passar fam, solitud, maltractament, explotació i degradació és un desert que ell pateix, com a resultat de l'opció adoptada «amb tot el dret», com a persona sàvia i madura, que reivindica la seva autonomia enfront del pare.

Alguns analistes relacionen el fenomen de la paràbola amb el fet, que va tenir el seu origen en la Il·lustració, que va impregnar la modernitat, tingué la seva eclosió al maig del 68, i que perdura en la postmodernitat... Ens referim a la denominada «mort del pare». La mort del pare, com a actitud i conducta personal i social, significa la negació o el rebuig de tot el que sigui heretat, com si la persona humana es fes absolutament a si mateixa, confiant en el seu poder, reclamant la seva llibertat. Fa uns



anys se solia parlar de la humanitat, la societat justa, equitativa i igualitària; avui es prefereix dir «persona humana», que inclou l'opció absolutament lliure de l'individu.

Recordo una imatge que feia servir fa anys l'escriptor J. Loew, per a explicar la relació de l'amor-vincle entre les persones amb l'amor-vincle amb Déu mateix. Sembla ser que una teranyina és una admirable construcció de fils fins que dibuixen un entramat, l'harmonia i la proporció del qual seria l'enveja de qualsevol arquitecte. Però aquesta tela harmònica se sosté mitjançant un fil gairebé invisible que des del seu centre la subjecta a un punt fix més alt. L'autor explica així que el nostre

amor mutu, amb tot el que aporta de felicitat i pau, penja d'aquest fil gairebé invisible que anomenem amor i unió amb Déu. La «mort del pare» seria com tallar el fil que sosté la teranyina. L'efecte seria el trencament i la mort d'aquest entramat de relació harmònica de tots els seus fils.

Des del Concili Vaticà II els papes van insistir i glossant el principi que la mort de Déu significa la mort de l'home; la desvinculació amb Déu provoca la desvinculació dels homes entre si.

Les crisis que vivim avui en l'àmbit de les relacions entre persones, països, grups socials, cultures, formen part del que reconeixem com «els nostres deserts». Solituds, enfrontaments, violències, marginació... Hem de reflexionar

i preguntar-nos si aquests sofriments no els hem provocat nosaltres mateixos, quan lliurement hem tallat el fil que sosté des de dalt l'entramat de l'amor fratern. En el relat de la paràbola, a més del reconeixement de la pròpia responsabilitat, aquesta fou la intuïció que va estimular el Fill a iniciar el camí de tornada.

Per cert que aquest camí passava per confessar el seu pecat («Pare, he pecat contra el cel i contra tu») i per somniar, imaginant-se una escena familiar: la reunió entorn de la taula parada generosament pel Pare.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El P. Arrupe (1907-1991), General de la Companyia de Jesús, va animar des dels seus inicis el diàleg bioètic i la creació del Grup Internacional d'Estudis de Bioètica (GIEB/IEGB), amb un estatut independent en el si de la Federació Internacional d'Universitats Catòliques.

En l'àmbit espanyol també hem de parlar de la inestimable aportació del també jesuïta P. Javier Gafo.

El Dr. Javier Gafo va fundar la Càtedra de Bioètica de la Universitat de Comillas i va participar com a expert en diverses comissions i comitès estatals i governamentals, sent pioner en el diàleg

APORTACIONS ECLESIALS A LA BIOÈTICA

L'aportació jesuïta

amb la que podríem anomenar «bioètica secular».

Com a iniciativa eclesial específica cal citar la institució per part del Papa Sant Joan Pau II, l'11 de febrer de 1994, de la Pontifícia Acadèmia per a la Vida, amb el Motu proprio *Vitae Mysterium*. Els objectius de l'Acadèmia són estudiar, informar i formar sobre els principals problemes de biomedicina i de dret, re-

latius a la promoció i a la defensa de la vida, sobretot en la relació directa que aquests tenen amb la moral cristiana i les directives del Magisteri de l'Església.

Des de Georgetown cal destacar l'aportació del Dr. Edmund Pellegrino (1920-2013) que va ser Director del Centre de Bioètica Clínica a la Universitat, a més de Cap del Kennedy Institute. Membre de la Pontifícia Acadèmia per a la Vida,

amb un ampli currículum i més de 40 Doctorats Honoris Causa. Vull ressaltar la seva obra *The virtues in medical practice* (*Les virtuts cristianes en la pràctica mèdica*), per la influència que ha tingut l'ètica de les virtuts en l'àmbit de la bioètica. La bioètica és, en paraules d'Edmund Pellegrino, la més científica de les humanitats i la més humana de les ciències.

Margarita Bofarull, rscj
Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites».
I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017

ECO DE LA PALABRA

El desierto que construimos

La parábola del Hijo Pródigo es una de las más ricas, liberadoras y elocuentes del Evangelio.

Hoy, en este breve espacio, y situados en el contexto histórico que nos toca vivir, conviene que nos fijemos en un momento significativo del relato.

Concretamente nos centramos en el sufrimiento que ha de soportar el Hijo Pródigo lejos de la casa del padre. ¿Qué significa este sufrimiento? ¿de dónde viene? ¿en qué consiste? Haciéndonos eco del lenguaje que estamos utilizando esta Cuaresma, diremos que es su desierto. Pero nos damos cuenta de que este desierto no le ha sucedido por un mal destino, sino que es el resultado de su opción libre. Él ha sido su artífice. Pasar hambre, soledad, maltrato, explotación y degradación es un desierto que él sufre, como resultado de la opción adoptada «con todo derecho», como persona sabia y madura, que reivindica su autonomía frente al padre.

Algunos analistas relacionan el fenómeno de la Parábola con el hecho, que tuvo su origen en la Ilustración, que impregnó la modernidad, tuvo su eclosión en mayo del 68, y que perdura en la postmodernidad... Nos referimos a la denominada «muerte del padre». La muerte del padre, como actitud y conducta personal y social, significa la negación o el rechazo de todo lo que venga heredado, como si la persona humana se hiciera absolutamente a sí misma, confiando en su poder, reclamando su libertad. Hace unos años se solía hablar de la humanidad, la sociedad justa, equitativa e igualitaria; hoy se prefiere decir «persona humana», que incluye la opción absolutamente libre del individuo.

Recuerdo una imagen que usaba hace años el escritor J. Loew, para explicar la relación del amor-vínculo entre las personas con el amor-vínculo con Dios mismo. Se ve que una tela de araña es una admirable construcción de hilos finos que dibujan un entramado, cuya armonía y proporción sería la envidia de cualquier arquitecto. Pero esta tela armónica se sostiene mediante un hilo casi invisible que desde su centro la sujeta a un punto fijo más alto. El autor explica así que nuestro amor mutuo, con todo lo que aporta de felicidad y paz, pende de este hilo casi invisible que llamamos amor y unión con Dios. La «muerte del padre» sería como cortar el hilo que sostiene la tela de araña. El efecto sería la rotura y la muerte de ese entramado de relación armónica de todos sus hilos.

Desde el Concilio Vaticano II los papas van insistiendo y glosando el principio de que la muerte de Dios significa la muerte del hombre; la desvinculación con Dios provoca la desvinculación de los hombres entre sí.

Las crisis que vivimos hoy en el ámbito de las relaciones entre personas, países, grupos sociales, culturas, forman parte de lo que reconocemos como «nuestros desiertos». Soledades, enfrentamientos, violencias, marginación... Hemos de reflexionar y preguntarnos si estos sufrimientos no los hemos provocado nosotros mismos, cuando libremente hemos cortado el hilo que sostiene desde arriba el entramado del amor fraterno. En el relato de la parábola, además del reconocimiento de la propia responsabilidad, esa fue la intuición que estimuló al Hijo a iniciar el camino de vuelta.

Por cierto que este camino pasaba por confesar su pecado («Padre, he pecado contra el cielo y contra ti») y por soñar, imaginándose una escena familiar: la reunión en torno a la mesa preparada generosamente por el Padre.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Elecció de nous catecúmens



Un grup de sis persones van participar el primer diumenge de Quaresma, a la Catedral de Sant Llorenç, en una celebració especial: el ritu d'elecció dels catecúmens. Provenen de les

parròquies de Sant Miquel, de Molins de Rei; Sant Vicenç, de Castellbisbal; Sants Just i Pastor, de Sant Just Desvern; Santa Maria, de la Palma de Cervelló; Sant Cristòfol, de Begues. Aquests quatre homes

i dues dones s'estan preparant per a rebre els sacraments de la Iniciació Cristiana, és a dir, el Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia, durant el proper temps pasqual. D'aquesta manera entraran a formar part plenament de la família de l'Església, Poble de Déu.

En aquest procés de formació que és el Catecumenat, té lloc el ritu d'elecció o inscripció dels seus noms en el «Llibre dels elegits», que es realitza durant l'eucaristia del primer diumenge de Quaresma, amb la presència dels seus padrins, acompanyants i els preveres o diaques encarregats de la seva formació. Com a part del ritu, el bisbe Agustí Cortés també els va fer la unció prebaptismal.

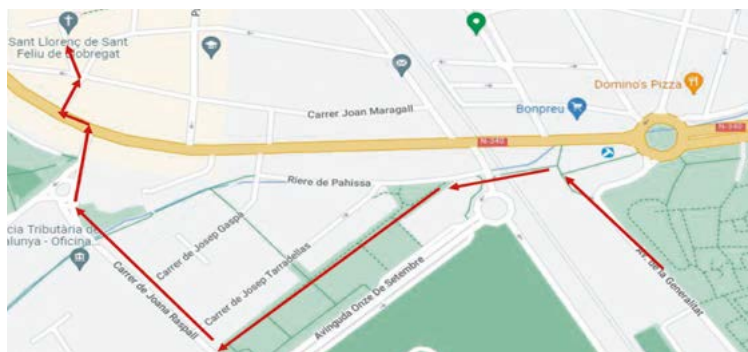
Abans de la celebració, els catecúmens van reunir-se a la Casa de l'Església i allà van rebre una catequesi especial sobre la importància de l'elecció en el seu camí de fe.



► **Caminada sinodal - ensenyament.** El proper divendres 1 d'abril, de les 18 a les 20 h, hi ha prevista la convocatòria oberta als mestres i professors de religió i docents cristians en general, com a espai per compartir idees de treball en comú i projectes a debatre. És convenient apuntar-s'hi per facilitar el control de l'aforament, al [facebook de la Delegació d'Ensenyament](#) o a través del [formulari d'inscripció](#).

► **Caminada sinodal.** Ja sabem que «sinode» etimològicament vol dir «caminar junts». Per tant, «caminada sinodal» resultaria una redundància... però és la manera que les parròquies de l'Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat han trobat per fer palès el procés que s'ha engegat en aquests

mesos en les diverses comunitats cristianes d'aquestes poblacions del Baix Llobregat: el proper dissabte 2 d'abril, a les 10 h, iniciarà una caminada des del Parc Torrelblanca (St. Just Desvern) a la Catedral de Sant Llorenç, per acabar allà amb uns testimonis sinodals i l'eucaristia a les 12.30 h.



TWITTER DEL PAPA FRANCESC

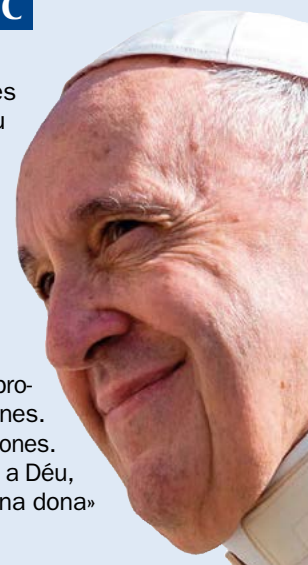


@Pontifex: «Déu va néixer nen per a encoratjar-nos a cuidar dels altres. El seu amor indefens, que ens desarma, ens recorda que el temps que tenim no és per a auto-compadir-nos, sinó per a consolar les llàgrimes dels qui sofreixen» (31 de desembre).

@Pontifex: «Tots poden col·laborar en la construcció d'un món més pacífic: partint del propi cor i de les relacions en la família, en la societat i amb el medi ambient, fins a les relacions entre els pobles i entre els Estats» (1 de gener).

@Pontifex: «Voldria proposar tres camins per a construir una pau duradora: el diàleg entre les generacions, base per a projectes compartits; l'educació, factor de llibertat, responsabilitat i desenvolupament; i el treball, per a la realització de la dignitat humana» (1 de gener).

@Pontifex: «Treballem tots per a promoure les mares i protegir les dones. Quanta violència hi ha contra les dones. Prou. Ferir a una dona és ultratjar a Déu, que va prendre la humanitat d'una dona» (1 de gener).



En recés, per viure millor la Quaresma

Aspirants i candidats al Diaconat



Dissabte 12 de març se celebrà el recés per als aspirants i candidats al Diaconat permanent de la nostra diòcesi, acompanyats per algunes esposes, a la Casa de l'Església. El contingut es va centrar en el tema «Quaresma i esperança» i va ser preparat pel vicari episcopal, Mn. Joan Peñafiel. Es considerarà la seva relació amb la Fe, les promeses de Déu, les expectatives humanes, el camí, la pregària, la diaconia i la sinodalitat.

Després d'una estona de reflexió i pregària, seguí una taula rodona on es presentà la Delegació per al Diaconat de la Diòcesi, experiències en l'exercici del ministeri a les parròquies i en altres àmbits (Pastoral Penitenciar, Animació Bíblica de la Pastoral, Ecumenisme i Diàleg interreligiós i Pastoral de la Salut) i s'afavorí el coneixement entre diaques i aspirants i candidats a aquest ministeri.

Una crida a ser anunciadors de l'esperança

Una cinquantena, entre preveres i diaques, es van reunir el passat 15 de març per a una matinal de recés, conduïda pel bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Javier Vilanova, que ha profunditzat molt en l'espiritualitat sacerdotal.

La invitació més clara al clergat va ser la d'esdevenir anunciadors de l'esperança en els nostres deserts, els deserts del món... Aquest do de l'esperança no és superficial, ve de posar en el Senyor la pròpia confiança, de viure centrats en Ell. D'aquesta manera, segons el bisbe Vilanova, s'arriba a ser «homes de pau»; una pau que no significa absència de conflictes o dificultats, sinó saber que Déu està amb nosaltres i que en Ell ens recolzem. També subratllava la idea d'esdevenir portadors d'alegria i, en aquest sentit, esmentava l'exemple del seu germà en l'episcopat, el bisbe Toni Vadell. Una joia que neix del do rebut amb el sacerdoti, sabent que el protagonista és l'Esperit Sant. Una última invitació del ponent va ser la de



viure la triple confiança: moderada confiança en un mateix, ni manca d'autoestima ni autosuficiència; moderada confiança en l'altre, amb realisme i alhora donant suport a les possibilitats de l'altre; i plena confiança en Déu.

Després de la ponència i del temps de recés en silenci, va haver-hi informacions vàries de la vida diocesana i el dinar de germanor per a qui s'hi va quedar.

CONFERÈNCIA QUARESMAL A LA CATEDRAL DE SANT LLORENÇ: «L'AVUI DE DÉU»

Avui, diumenge 27 de març a les 17.30 h, conferència quaresmal del bisbe Agustí a la Catedral de Sant Llorenç.

En acabar, a les 19 h, presidirà l'eucaristia del IV Diumenge de Quaresma, amb la celebració diocesana de la **Jornada per la Vida**.

Recordant sant Joan de Déu

Sant Joan de Déu, OH, va néixer a Montemor-o-Novo (Portugal), el 8 de març de 1495 i va tornar a la Casa del Pare precisament també un 8 de març, però de 1550 i a Granada.

Va fundar l'Orde dels Germans Hospitalaris, que posteriorment es va anomenar «Orde Hospitalària de Sant Joan de Déu» en record seu, símbol de la caritat de l'Església amb aquells que pateixen en el cor, però també en l'esperit.

Enguany es commemora els 450 anys del reconeixement de la Fraternitat Hospitalà-

ria amb la butlla *Licet ex Debito* del papa sant Pius V, a més de concloure el 125 aniversari de la presència de l'orde a Sant Boi de Llobregat, amb l'arribada de sant Benito Menni i dues comunitats de germans i germanes hospitalàries.

El dia 8 d'aquest mes va tenir lloc l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, amb la presència de molts malalts, treballadors, voluntaris, entre els quals una trentena de col·laboradors que celebren 25 anys de treball a les instal·lacions de Sant Boi de Llobregat.



AGENDA

• **Pregària vocacional a la catedral.** Últim dijous de mes, 31 de març a les 18.30 h, pregària de Vespres i Adoració. Amb la presència i animació dels seminaristes de la diòcesi. **Es pot seguir també via streaming.**

• **Recés de Setmana Santa a la Casa de Betània.** 14, 15 i 16 d'abril: recés espiritual i participació a les celebracions litúrgiques del tridu pasqual. Dirigit per Francisco Javier Recabarren, pvre. Més informació i inscripcions: Misioneras Hermanas de Betania - Casa d'Espiritualitat (c/ Bonavista 37, 08940 Cornellà de Ll.), tel. 933 751 102.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jo 4,43-54]. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jo 5,1-3a.5-16]. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg. a Toledo.

30. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jo 5,17-30]. Sant Quirí, tribú ro-

mà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jo 5,31-47]. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia; sant Guiu.

1. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Venanci, bisbe i mr.; beat Nuño Álvares

Pereira, religiós carmelità; sant Hug, bisbe.

2. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jo 7,40-53]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR); santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitart.

3. ■ Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Is 43,16-21 / Sl 125 / Fl 3,8-14 / Jo 8,1-11]. Sant Nicetas, abat.

Diumenge IV de Quaresma (C)

COMENTARI

«Aquest germà teu ha tornat viu, l'hem retrobat»



El retorn del fill pròdig (1667-1670) de Bartolomé Murillo. Galeria Nacional d'Art, Washington DC (EUA)

Probablement no hi ha cap altra paràbola més bonica que la que llegim aquest diumenge i que coneixem com la «del fill pròdig». En realitat, el protagonista és el pare, que comença per respectar la voluntat del fill: *Pare, dona'm la part de l'herència que em toca. Ell els repartí els seus béns.* Vol que el fill es quedi a casa però només si ho fa lliurement. I a partir d'aquell moment sempre albirarà l'horitzó per a veure retornar el seu fill. Qui estima no perd mai la confiança en l'altre. Per això quan retorna, *encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà.* El fill tenia temor de tornar a casa, ja havia preparat el seu discurs: *Pare he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que en diguin fill teu.* Però l'actitud del pare li dissipa tot temor: el pare l'estima! Ha oblidat el passat: *Porteu el vestit millor, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras; mateu-lo i mengem perquè aquest fill meu ha tornat viu, l'hem retrobat... i es posaren a celebrar-ho.* Aquesta és l'actitud del Pare, del nostre Pare del cel i de Jesús; per això els fariseus el criticaven: *Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.* Per desgràcia aquest amor immens del pare pel seu fill pecador no és entès pel seu germà gran que critica l'acollida del pare: *Ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?* Dissortadament no ha après de l'amor del pare. Pau ens recorda a la segona lectura: *Aquells que viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou... Perquè Déu en Crist reconciliava el món amb ell mateix no retraient-li més les culpes.* Déu ens ha perdonat totalment i ens acull com a fills. La primera lectura ens presenta la novetat: el poble ja ha entrat a la terra promesa per celebrar-hi la festa de Pasqua i *des del matí menjaren productes del país, ja no tenien manà:* s'ha acabat la vella esclavitud; ara hi ha la novetat de la Pasqua. Estimem com el pare o som egoistes com el germà gran?

▶ Lectura del llibre de Josuè (Js 5,9a.10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veure que n'és de bo el Senyor.*

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 15,1-3.11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.»

Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: «Pare, dona'm la part de l'herència que em toca.» Ell els repartí els seus béns.

Pocs dies després, el més jove arplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat.

Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: «Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors.» I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: «Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu.» Però el pare digué als criats: «Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem retrobat.» I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: «Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat amb bona salut, ha fet matar el vedell gras.» El germà gran s'indignà i no volia entrar.

Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: «He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?»

El pare li contestà: «Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem retrobat.»

▶ Lectura del libro de Josuè (Jos 5,9a.10-12)

En aquellos días, dijo el Señor a Josué: «Hoy os he quitado encima el oprobio de Egipto». Los hijos de Israel acamparon en Guilgal y celebraron allí la Pascua al atardecer del día catorce del mes, en la estepa de Jericó. Al día siguiente a la Pascua, comieron ya de los productos de la tierra: ese día, panes ácidos y espigas tostadas. Y desde ese día en que comenaron a comer de los productos de la tierra, cesó el maná. Los hijos de Israel ya no tuvieron maná, sino que ya aquel año comieron de la cosecha de la tierra de Canaán.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 5,17-21)

Hermanos: Si alguno está en Cristo es una criatura nueva. Lo viejo ha pasado, ha comenzado lo nuevo. Todo procede de Dios, que nos reconcilió consigo por medio de Cristo y os encargó el ministerio de la reconciliación. Porque Dios mismo estaba en Cristo reconciliando al mundo consigo, sin pedirles cuenta de sus pecados, y ha puesto en nosotros el mensaje de la reconciliación. Por eso, nosotros actuamos como enviados de Cristo, y es como si Dios mismo exhortara por medio de nosotros. En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios. Al que no conocía el pecado, lo hizo pecado en favor nuestro para que nosotros llegáramos a ser justicia de Dios en él.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 15,1-3.11-32)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos». Jesús les dijo esta parábola: «Un hombre tenía dos hijos; el menor de ellos dijo a su padre: «Padre, dame la parte que me toca de la fortuna». El padre les repartió los bienes. No muchos días después, el hijo menor, juntando todo lo suyo, se marchó a un país lejano, y allí derrochó su fortuna viviendo perdidamente. Cuando lo había gastado todo, vino por aquella tierra un hambre terrible, y empezó él a pasar necesidad. Fue entonces y se contrató con uno de los ciudadanos de aquel país que lo mandó a sus campos a apacentar cerdos. Deseaba saciarse de las algarrobos que comían los cerdos, pero nadie le daba nada. Recapacitando entonces, se dijo: «Cuántos jornaleros de mi padre tienen abundancia de pan, mientras yo aquí me muero de hambre. Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre, y le diré: Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo: trátame como a uno de tus jornaleros». Se levantó y vino a donde estaba su padre; cuando todavía estaba lejos, su padre lo vio y se le conmovieron las entrañas; y, echando a correr, se le echó al cuello y lo cubrió de besos. Su hijo le dijo: «Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo». Pero el padre dijo a sus criados: «Sacad enseguida la mejor túnica y vestídsela; ponéle un anillo en la mano y sandalias en los pies; traed el ternero porque este hijo mío estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado». Y empezaron a celebrar el banquete. Su hijo mayor estaba en el campo. Cuando al volver se acercaba a la casa, oyó la música y la danza, y llamando a uno de los criados, le preguntó qué era aquello. Este le contestó: «Ha vuelto tu hermano; y tu padre ha sacrificado el ternero cebado, porque lo ha recobrado con salud». Él se indignó y no quería entrar, pero su padre salió e intentaba persuadirlo. Entonces él respondió a su padre: «Mira: en tantos años como te sirvo, sin desobedecer nunca una orden tuya, a mí nunca me has dado un cabrito para tener un banquete con mis amigos; en cambio, cuando ha venido ese hijo tuyo que se ha comido tus bienes con malas mujeres, le matas el ternero cebado».

El padre le dijo: «Hijo, tú estás siempre conmigo, y todo lo mío es tuyo; pero era preciso celebrar un banquete y alegrarse, porque este hermano tuyo estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado».